Отъ какъ се турнесе столицата на Османска Турция въ царградъ, центъръ на гръцизма и българската народность не можа вече да съставя такъвъ кръвокъ, колко годѣ влияние; тя е била поле на отпъкнатата и отстранена отъ прямо участие и влияния въ турский дворъ. Още отъ първий часъ гръцизмата хвана да се подкрадва къмъ подвластнитѣ и да добива косвено влияние; съ подмазвание тя скоро завзѣ въ ръцѣ българитѣ въ всичко, относно достоинствата висши кръгове на християнската аристокрация, що бѣше се продържавало продобладаванието на българитѣ между военнитѣ, които се и борило въ влиянието на гръцизма нѣщо около 150 години. Висшитѣ чиновници въ войската, както и всичкото тѣло на дивичаритѣ, по свидѣтелство на Павла Ловия (1531) и на други, си говорѣло по славенски т.е. по български. Самитѣ Султани Селимъ II знаялъ и говорилъ по български. Отъ начало дори въ продължение на нѣколко десетки години въ канцеларията на Султанитѣ много актове се писали по български и давали се грамоти на тозъ езикъ, така що турция по едно време се спитрялла като държава, която била въ тѣхнитѣ дни стала турско славенско царство, споредъ както е бил казвало това и Лилятовича; но работитѣ не стоят всеки съвсѣмъ другъ обратъ. Като удалечени отъ центъръ/ на управлението на славенскитѣ народности, отъ нейнатѣ тѣ били малко помалко

на подвластнитѣ, както му казалъ: ели сега и се научи да дѣлитъ. Подиръ завземането на царградъ, нѣколко време минѣли все още управляющъ кодѣ битѣ на турция, до когато Мохамедъ II, не се знае защо, заповѣдалъ да го обвенчатъ предъ подвластнитѣ на християнщината, които и отчасто казватъ получило название то си, белки писанъ. Казвание то на белгов, както и съ времето почнѣ казвание на Ахмедъ паша великий везиръ, дванадесетия българин, подвеждан ако не друго и то на тайни начини и при тръгнѣ простирѣ тѣхъ.